

Vyjádření Rekonstrukce státu k nejnovějšímu komplexnímu pozměňovacímu návrhu zákona o Registru smluv z dílny MV

Komplexní pozměňovací návrh Ministerstva vnitra (dále též „KPN“) směřuje proti základním parametrům transparentního nakládání s veřejným majetkem navržených Rekonstrukcí státu. Ministerstvem vnitra navržená ustanovení rezignují na požadavek strojově zpracovatelného formátu, nezajišťují dostatečně ochranu některých zákonem chráněných informací, narušují samovynutitelný mechanismus sankce neplatnosti a komplikují uzavírání smluv zapojením Ministerstva vnitra.

Rekonstrukce státu nesouhlasí s tím, aby se ze zákona o Registru smluv stal v praxi obtížně použitelný a současně snadno obejitelný právní předpis, který bude schválen, aby bylo formálně požadavku Rekonstrukce státu na transparentnost uzavírání smluv vyhověno, avšak v praxi bude zachován dosavadní stav se všemi z toho plynoucími důsledky.

1. Zrušení sankce neplatnosti smlouvy v případě neuveřejnění metadat

Tato připomínka je zásadní.

Ustanovení § 5 odst. 2 hovoří o tom, že „Spolu se smlouvou se uveřejňují tato metadata (následuje výčet metadat)“. To je výrazný posun oproti formulaci § 5 odst. 2 předchozího KPN, podle kterého: „Smlouva, jejíž uveřejněný textový obsah a metadata neobsahují (následuje výčet informací), se nepovažuje za uveřejněnou podle tohoto zákona.“

Mimořádně vážným negativním zásahem do dosavadní koncepce je to, že **vyjmenovaný okruh metadat** (resp. konkrétních údajů ze smlouvy) **již není podmínkou nutnou** pro uznání toho, že smlouvu lze **považovat za zveřejněnou** (v případě anonymizování některé její části). Tato změna znamená v kombinaci s § 3 odst. 2 KPN a § 7 odst. 2 KPN prakticky **volnou cestu k obejití účelu právní úpravy**, neboť **neuveřejnění metadat** (ani jim odpovídajících informací v samotné uveřejňované smlouvě) **není doprovázeno žádnou sankcí a současně takto navržené znění umožňuje vyjmout ze smlouvy i zcela základní informace** (smluvní strana, cena, předmět smlouvy) a uveřejňovat se tak bude pouze „prázdný papír“ bez rizika neplatnosti takové smlouvy (viz § 7 KPN). Zákon, který obsahuje taková zadní vrátka, je zcela nezpůsobilý k přijetí a připomíná slavnou právní úpravu daní, která byla zkonstruována tak, aby umožnila daňové podvody s lehkými topnými oleji v 90. letech.

Je třeba vrátit se k formulaci obsažené v předchozím KPN, která stanoví, že bez zveřejnění vyjmenovaného okruhu údajů se smlouva nepovažuje za zveřejněnou, v případě akceptace změny výčtu povinných subjektů v § 2 odst. 1 písm. c) a d) bude muset být znění § 5 odst. 3 předchozího KPN upraveno odpovídajícím způsobem, aby poskytovalo výjimku pouze státním podnikům, národním podnikům a obchodním korporacím s většinovou účastí státu či územního samosprávného celku.

2. Možnost obejít sankci neplatnosti pomocí výjimky

Tato připomínka je zásadní.

Ustanovení § 7 odst. 2, podle něhož „*Nebyla-li smlouva nebo její část uveřejněna, protože povinná osoba využila výjimku z povinnosti uveřejnění podle tohoto zákona, a nadřízený orgán nebo soud rozhodl o poskytnutí smlouvy nebo její části podle předpisů upravujících svobodný přístup k informacím, uveřejní je povinná osoba do 15 dnů ode dne, kdy jí bylo doručeno rozhodnutí nadřízeného orgánu nebo soudu*“ je problematické z následujících důvodů.

- Povinnost zveřejnit smlouvu dosud neoprávněně nezveřejněnou je navržena toliko **deklaratorně**. To by znamenalo významnou nedokonalost normy, „*lex imperfecta*“, protože uložení povinnosti není doprovázeno žádnou sankcí. Návrh je proto naprosto nepřijatelný, je nutno doplnit (vrátit) sankci. Předchozí KPN nahrazoval v § 7 odst. 2 sankci zrušení smlouvy od počátku možností smluvních stran **odstoupit od smlouvy**, pokud se ukáže, že smlouva měla být (avšak nebyla) uveřejněna v souladu se

zákonem o Registru smluv. Nyní navržené **ustanovení § 7 odst. 2 neřeší skutečnost, že taková smlouva je stále považována za zrušenou od počátku podle § 7 odst. 1. Navíc je úplně odstraněna možnost odstoupit od smlouvy, která měla být alespoň minimální sankcí za nezveřejněné smlouvy.**

- Ustanovení § 7 odst. 2 bylo v předchozím KPN **omezeno pouze na případy, kdy smluvní strana, kterou je státem či územním samosprávným celkem vlastněný podnik, využila výjimky obchodního tajemství pro více informací zároveň.** Nyní navržené znění hovoří o „povinných osobách“, tedy dopadá i na jiné případy, kdy „povinná osoba využila výjimku z povinnosti uveřejnění podle tohoto zákona“, avšak soud či nadřízený orgán rozhodl, že taková smlouva či její část musí být poskytnuta podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Ustanovení umožňuje, aby smluvní strana zneužila výjimku k utajení obsahu smlouvy. Formulace § 7 odst. 2 je tudíž **zavádějící, protože má hovořit o porušení či protiprávním neuveřejnění smlouvy nebo její části smluvní stranou, nikoli o využití výjimky.**

Z výše uvedených důvodů doporučujeme vrátit se k § 7 odst. 2 předchozího KPN ve znění, které řeší problém nemožnosti nadřízeného orgánu rozhodnout o poskytnutí informace přímo: *„Odstavec 1 se nepoužije, pokud nebyla uveřejněna pouze část smlouvy či metadat podle § 5 odst. 3, pokud se zveřejní do 15 dnů ode dne, kdy bylo straně doručeno rozhodnutí nadřízeného orgánu nebo soudu, na jehož základě má být poskytnuta podle předpisů upravujících svobodný přístup k informacím. Obě strany mají právo od smlouvy odstoupit do tří let ode dne, kdy se o takovém rozhodnutí dověděly; tohoto práva se nelze vzdát.“*

3. Vyloučení příspěvkových organizací a další změny v okruhu osob

Tato připomínka je zásadní.

Problém je v § 2 odst. 1 písm. c) KPN, podle něhož se uveřejňují dokumenty, jejichž stranou je *právnícká osoba zřízená zákonem a financovaná z veřejných rozpočtů*. Toto ustanovení bylo obsaženo již v předchozím KPN, přestože Rekonstrukce státu upozorňovala na problémy plynoucí z tohoto řešení.

Toto vymezení osob **nezahrnuje právnícké osoby zřízené na základě zákona**, které bylo možno podřadit pod vymezení okruhu adresátů v návrhu zákona o Registru smluv. Důsledkem znění § 2 odst. 1 KPN je, že část smluv, na jejichž základě dochází k nakládání s veřejným majetkem, tak nebude muset být uveřejněna v Registru smluv, přičemž **vzniká riziko účelové změny právní formy některých subjektů – například akciových společností, jejichž majoritním (či výlučným) akcionářem je územní samosprávný celek, na příspěvkové organizace tohoto územního samosprávného celku – a tedy obcházení zákona o Registru smluv.**

Hlavním problémem je nejasnost, zda mezi povinné osoby spadají právě **příspěvkové organizace státu a územních samosprávných celků, které hospodařily v roce 2013 s 290 mld. veřejných prostředků**. Pouze velmi extenzivním výkladem pojmu „většinová účast“ by bylo možné dovozovat, že úprava dopadá i na příspěvkové organizace (dovodit např. z toho, že příspěvkové organizace hospodaří s majetkem zřizovatele, který v nich tím pádem má plnou účast). Takový výklad však není jednoznačný a tedy použitelný pro normu, která má podmínit účinnost smlouvy. Variantou samozřejmě může být výčtový postup, např. uvést, že *„pro účely tohoto zákona se za většinovou účast považuje také vztah zřizovatele k příspěvkové organizaci“*.

Pod pojem „*právnícká osoba zřízená na základě zákona a financovaná z veřejných rozpočtů*“, však nespádají pouze příspěvkové organizace, ale i jiné právnícké osoby, spotřebovávající gigantické objemy veřejných peněz: **vědecké výzkumné instituce, dobrovolné svazky obcí, veřejné vysoké školy**.

Vedlejším problémem § 2 odst. 1 písm. c) KPN je „financování z veřejných rozpočtů“. Problém je, že takto formulováno to zahrnuje jakékoli (i zcela zanedbatelné) financování, například formou dotace poskytnuté ze státního rozpočtu.

Navrhujeme upravit znění § 2 odst. 1 písm. c) KPN tak, aby výslovně zahrnovalo státní podniky nebo národní podniky nebo obchodní korporace, v níž má stát nebo územní samosprávný celek sám nebo s jinými územními samosprávnými celky většinovou účast, a to i prostřednictvím jiné právnícké osoby (tím budou do okruhu adresátů právní úpravy zahrnuty též dceřiné korporace). Ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) KPN by pak mělo obsahovat „zbytkovou“ kategorii osob odlišných od osob, uvedených v § 2 odst. 1 písm. a) až c) KPN, které jsou však ovládaný státem nebo územním samosprávným celkem.

Další připomínky:

4. Předmět úpravy – smlouvy, objednávky, faktury a „výzvy podobné povahy“

Ustanovení § 1 KPN, podle něhož „*Tento zákon upravuje uveřejňování smluv, objednávek a faktur nebo jiných výzev podobné povahy (dále jen „faktura“) v registru smluv*“, je formulováno špatně a zbytečně složitě. Doporučujeme ponechat ustanovení § 1 návrhu zákona o Registru smluv v původní podobě.

Ustanovení § 1 KPN je problematické hned z několika důvodů: Pojem „**jiné výzvy podobné povahy**“ je **značně neurčitý** a není zřejmé, zda se jedná například o výzvy ve smyslu zákona o veřejných zakázkách, nebo zda jde o veřejnou soutěž o nejvhodnější nabídku ve smyslu § 1776 an. nového občanského zákoníku či zda jde o něco zcela jiného. Z ustanovení § 1 KPN **není jasné, proč mají být uveřejňovány „jiné výzvy obdobné povahy“, ať už to znamená cokoli**. Podotýkáme, že tím jde Ministerstvo vnitra nad rámec požadavků Rekonstrukce státu, která vyžadovala „pouze“ uveřejnění smluv, případně též objednávek a faktur, ve veřejně přístupném Registru smluv.

Dále ustanovení § 2 odst. 1 KPN část věty první zní: „*V registru smluv se povinně uveřejňuje smlouva podle předpisů soukromého práva uzavřená písemně...*“ Zvolená formulace § 2 odst. 1 KPN může zúžit okruh povinně uveřejňovaných smluv oproti původnímu znění návrhu zákona o Registru smluv, neboť **podle tohoto ustanovení budou uveřejňovány pouze smlouvy uzavřené podle předpisů soukromého práva**. To povede k tomu, že smlouvy, uzavřené podle veřejného práva, nebudou uveřejňovány vůbec. Tomu ostatně odpovídá vyjmutí písmen f) a g) z původního návrhu ustanovení § 3 odst. 2, které vyjímaly z povinného uveřejnění kolektivní smlouvy vyššího stupně a veřejnoprávní smlouvy, pokud jsou uveřejněny podle jiného právního předpisu. Bez odůvodnění tohoto zúžení okruhu povinně uveřejňovaných smluv ze strany Ministerstva vnitra lze dopad tohoto ustanovení jen obtížně hodnotit, předpokládáme ovšem, že naprostá většina smluv je uzavírána podle soukromoprávních předpisů, primárně podle občanského zákoníku.

5. Výjimky z povinnosti uveřejnění

Ustanovení § 3 odst. 1 předchozího KPN, podle něhož se „*neuveřejňují informace, které nelze poskytnout při postupu podle předpisů upravujících svobodný přístup k informacím*“, bylo vyjmuto a nahrazeno ustanovením § 3 odst. 2 KPN, které však (kromě výslovného zakotvení ochrany bankovního tajemství) **zužuje okruh jinými zákony chráněných informací oproti původnímu znění návrhu zákona o Registru smluv** a problém „zvláštních skutečností“, uvedených v krizovém zákoně, na který upozornila Rekonstrukce státu, rovněž není řešen.

Ustanovení § 3 odst. 2 KPN nepokrývá veškeré informace, chráněné ustanoveními zákona o svobodném přístupu k informacím. Písmena a), b) a c) ministerstvem předloženého návrhu odpovídají svým obsahem ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Jedná se zejména o § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, které definuje celou řadu dalších informací, které se neposkytují. Kromě toho není zajištěna ochrana osobních údajů třetích osob, které se ve smlouvě mohou vyskytnout.

Nesprávně je v § 3 odst. 2 písm. a) KPN formulovaná **ochrana bankovního tajemství**. Bankovní tajemství má asymetrickou povahu: je jím vázána banka, poskytující bankovní služby, ale v žádném případě ne klient banky. Ten může o svých účtech a operacích volně hovořit. Ovšem navržená formulace znamená, že i pro klienta by mělo být závazné, že z hlediska banky jde o určité informace o bankovním tajemství. Tak by například obec nesměla zveřejnit údaj o tom, jak vysoký úrok je uveden ve smlouvě o finančních nástrojích, na které uložila své prostředky, protože takový údaj je z hlediska banky bankovním tajemstvím. Doporučujeme proto ponechat § 3 odst. 1 ve znění předchozího KPN, který zobecňuje výjimku ze zveřejňování informací, která není dána jen pro informace povinně chráněné přímo zákonem o svobodném přístupu k informacím, ale i pro informace povinně chráněné dalšími zákony při postupu podle předpisů upravujících svobodný přístup k informacím. Tento postup může být veden též dle zákona o právu na informace o životním prostředí, a informace při těchto postupech mohou být chráněny i dalšími zákony, jako např. zákonem o bankách či zákonem o České národní bance (**bankovní tajemství**), krizovým zákonem (**zvláštní skutečnosti ve smyslu § 27 odst. 1**) aj.

Doporučujeme proto upravit ustanovení § 3 odst. 1 KPN tak, aby tyto problémy neobsahoval. Ustanovení § 3 odst. 1 KPN by tak mělo opět znít: „*Neuveřejňují se informace, které nelze poskytnout při postupu podle předpisů upravujících svobodný přístup k informacím.*“

6. Možnost zavedení finančních limitů na uveřejnění smluv

Ustanovení § 3 odst. 3 KPN zní následovně: „*Vláda může nařízením omezit povinnost uveřejnit smlouvy, objednávky nebo faktury až do 100 000 Kč bez daně z přidané hodnoty.*“ Rekonstrukce státu mnohokrát a opakovaně upozorňovala na závažné problémy ohledně zavedení finančních limitů na uveřejňování smluv, přičemž na nezavádění limitů byla shoda Rekonstrukce státu s koaličními stranami při zadání pro Ministerstvo vnitra. Limity zvyšují administrativní zátěž, nutně vedou k obcházení zákona a významně snižují protikorupční a kontrolní funkci úpravy. Naopak finanční limity na uveřejňování objednávek a faktur jsou ze strany Rekonstrukce státu akceptovatelné, byť je otázkou, zda musí být tento limit ve výši 100 000 Kč, když shoda zástupců jednotlivých politických stran byla na poloviční částce (50 000 Kč).

Doporučujeme proto vyjmout z § 3 odst. 3 KPN slovo „smlouvy“ a snížit výši finančního limitu pro uveřejňování objednávek a faktur zpět na 50 000 Kč, uvedených v předchozím KPN, případně na 10 000 Kč (naposled uvedený limit odpovídá hranici „bagatelity“, uvedené v občanském soudním řádu, § 202 odst. 2).

7. Registr smluv coby součást Portálu veřejné správy

Ustanovení § 4 odst. 2 KPN zní: „*Zápisy do Registru smluv a jeho využití jsou bezplatné.*“ Řeší se zde problém úplatnosti, resp. bezúplatnosti uveřejňování smluv, objednávek a faktur v Registru smluv, který je součástí Portálu veřejné správy a na který tudíž dopadá § 6f odst. 4 zákona o informačních systémech veřejné správy. **Problém, týkající se podřazení Registru smluv pod Portál veřejné správy** (konkrétně nutnost uzavřít smlouvu s provozovatelem tohoto portálu, kterým je Ministerstvo vnitra) a následného uveřejňování smluv, objednávek a faktur v Registru smluv, **je vyřešen tak, že smlouvy již neuveřejňuje samotná smluvní strana prostřednictvím datové schránky, ale Ministerstvo vnitra**, kterému smluvní strany pouze zasílají smlouvy, objednávky a faktury (viz § 5 odst. 1 KPN). Takové řešení je bohužel zcela nevhodné.

Rekonstrukce státu proto navrhuje spíše než učinit z Ministerstva vnitra prostředníka při uveřejňování smluv, objednávek a faktur v Registru smluv, novelizovat ustanovení § 6f odst. 4 zákona o informačních systémech veřejné správy, který by stanovil výjimku jak z povinnosti úplatného uveřejňování smluv, tak z nutnosti uzavřít o uveřejňování smluv, objednávek a faktur smlouvu.

8. Přejedání povinnosti zveřejňovat na Ministerstvo vnitra

Ustanovení § 5 odst. 1 **přenášá samotné uveřejňování smluv, objednávek a faktur na Ministerstvo vnitra**. To je poměrně výrazná změna oproti dosavadnímu návrhu, posouvá to návrh zákona o Registru smluv blíže „slovenské právní úpravě“ (tam uveřejňuje smlouvy, objednávky a faktury Úřad vlády). Smluvní strany tak nenesou odpovědnost za uveřejnění smlouvy, pouze za její zaslání ministerstvu. To má na uveřejnění smlouvy 15 dní, což znamená prodlevu mezi odesláním smlouvy k uveřejnění a účinností smlouvy, na kterou smluvní strany přitom nemají žádný vliv. Kromě toho není stanoven bližší způsob zasílání smluv, objednávek nebo faktur Ministerstvu vnitra, a to ani zmocněním v § 8 odst. 3 KPN, ačkoli předchozí KPN předpokládal pro uveřejňování těchto dokumentů použití datových schránek. Hrozí tedy **riziko zneužití takto nastaveného způsobu uveřejňování smluv**, jednak vzhledem k navrženému znění § 7, upravujícímu neplatnost smlouvy, jednak vzhledem k absenci identifikace odesílatele smlouvy na uveřejnění. Dalším zásadním nedostatkem je absence stanovení strojově čitelného formátu, v němž se uveřejňují smlouvy, v zákoně o Registru smluv. Z ustanovení KPN oproti předchozímu KPN také vypadlo uveřejňování metadat u objednávek a faktur.

Rekonstrukce státu proto důrazně doporučuje vrátit se ke znění § 5, obsaženého v předchozím KPN, který žádný z výše uvedených problémů neobsahoval.

8.1 Problémy při zveřejňování smluv, objednávek a faktur Ministerstvem vnitra

Ustanovení § 5 odst. 1 KPN řeší samotné uveřejňování smluv tak, že osoby, uvedené v § 2 odst. 1 (nikoli jejich smluvní strany) pošlou smlouvu, objednávku nebo fakturu Ministerstvu vnitra bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dní ode dne uzavření smlouvy. Ministerstvo vnitra pak smlouvu, objednávku nebo fakturu uveřejní v Registru smluv ve lhůtě 15 dní. Toto řešení má hned několik zásadních nedostatků.

Předchozí KPN **nevytváří potřebu vnějšího kontrolního mechanismu, neklade tedy nároky na veřejné rozpočty spojené s administrativou** tohoto mechanismu, protože obsahuje „samovynutitelný“ mechanismus. Odložení účinnosti smlouvy v § 6 odst. 1 předchozího KPN motivuje smluvní strany povinně uveřejňované smlouvy k tomu, aby se mezi sebou dohodly, která z nich dokdy smlouvu uveřejní v registru smluv a jakým způsobem o tom informuje smluvní protistranu. **I v případě nečinnosti jedné smluvní strany předchozí KPN nebrání druhé smluvní straně uveřejnit smlouvu v registru smluv a tak podmínku uveřejnění splnit.** Důsledky případného neuveřejnění smlouvy přitom dopadají na obě smluvní strany stejně. Tento „samovynutitelný“ mechanismus je nejefektivnějším nástrojem k zajištění povinnosti uveřejnit smlouvu.

Nutným krokem je uveřejnění zaslání dokumentu Ministerstvem vnitra. Uveřejnění smlouvy tedy opět závisí na jediné osobě, smluvní strany nemají žádnou možnost alternativního uveřejnění smlouvy v případě nečinnosti Ministerstva vnitra. Souvisejícím problémem je existence 15-denní lhůty, v níž ministerstvo smlouvu, objednávku nebo fakturu uveřejní. To samozřejmě dále posouvá nabytí účinnosti smlouvy podle § 6 KPN. Zbavení možnosti smluvní protistrany proces uveřejňování jakkoli ovlivnit (nanejvýše správní žalobou v případě nečinnosti ministerstva) je pro Rekonstrukci státu naprosto nepřijatelná (i na Slovensku existuje možnost smluvní strany domoci se uveřejnění alternativním způsobem, viz § 5a odst. 10 zákona č. 211/2000 Z. z.).

8.2 Opuštění strojově čitelného formátu smluv

Ustanovení § 5 odst. 1 předchozího KPN ukládalo uveřejňování smluv, objednávek a faktur „*v datovém formátu umožňujícím vyhledávání v textu, jehož specifikace je volně dostupná a použití uživatelem není omežováno*“. Ustanovení § 5 odst. 1 KPN požadavky na datový formát neobsahuje.

Doporučujeme nahradit zastaralou formulaci „jehož specifikace je volně dostupná a použití uživatelem není omežováno“ novou formulací „v otevřeném strojově čitelném formátu“. Tento pojem by měl být výslovně definován v implementační novele zákona o svobodném přístupu k informacím, která musí být schválena do července 2015.

V kombinaci s dvouletým odkladem pro malé obce nehrozí, že by existoval případ, kdy povinná osoba nemá a nemůže mít k dispozici smlouvu ve strojově čitelném otevřeném formátu. Přijetím zákona by všichni kontraktori veřejného sektoru dostali jasnou informaci, že musejí smlouvy, které připravují, vždy předkládat také v elektronické formě. Tato povinnost se samozřejmě vztahuje jen na smlouvy přijímané po účinnosti zákona. Případně by bylo možné formulovat výjimku pro zvlášť odůvodněné případy, kdy by se smlouva zveřejnila v jiném formátu, například: „Smlouva se zasílá v otevřeném strojově čitelném formátu; v případě, kdy takový formát povinná osoba nemůže získat, zašle smlouvu v náhradním formátu.“ V návaznosti na tuto změnu by bylo nutné upravit rovněž § 8 odst. 3 KPN následovně: „Formulář pro uveřejňování dokumentů a metadat, podmínky zaslání smlouvy v náhradním formátu a způsob vkládání do registru smluv včetně možností oprav a vyznačení nezveřejňovaných informací stanoví vláda nařízením.“

8.3 Neuveřejňování metadat u objednávek a faktur

Zcela **vypadlo, že by se metadata zveřejňovala také u objednávek a faktur**. Přitom právě u nich se na Slovensku ukázalo, že vhodnější je zveřejňovat pouze metadata, resp. určité údaje z objednávek a faktur, nikoli samotné objednávky a faktury. Dosavadní návrhy to prakticky umožňovaly, protože objednávky a faktury nejsou vystaveny sankci neplatnosti při nezveřejnění „celého dokumentu“, takže za zveřejnění lze považovat i stanovený okruh údajů.

9. Návrh neřeší duplicitu se zákonem o veřejných zakázkách

Návrh neřeší **problém duplicitního uveřejňování smluv** v Registru smluv a současně na profilu zadavatele veřejných zakázek. Předchozí KPN toto řešil zrušením povinnosti uveřejňovat smlouvy na profilu zadavatele veřejné zakázky. Ani jedno řešení není ideální, nicméně vzhledem k připravované novele zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, která má nabýt účinnosti v roce 2016, lze tuto problematiku řešit samostatně, nikoli v návrhu zákona o Registru smluv.

10. Odložení účinnosti zákona pro obchodní korporace obcí nevykonávajících rozšířenou působnost

Ustanovení § 8 odst. 2 KPN oproti stejnému ustanovení předchozího KPN obsahuje odložení účinnosti zákona o dva roky nejen pro samotné obce, které nevykonávají rozšířenou působnost podle zákona o obcích, ale také pro právnické osoby, v nichž má obec sama nebo s jinými takovými obcemi většinovou účast, a to i prostřednictvím jiné právnické osoby.¹

Není zřejmé, proč došlo k rozšíření výjimky i na subjekty odlišné od obcí, které nevykonávají rozšířenou působnost, respektive k takovému rozšíření není důvod a nevyžadovalo to ani usnesení Ústavně právního výboru Sněmovny ze dne 6. 6. 2014. Navrhujeme proto vrátit se k předchozímu znění KPN.²

15. srpna 2014

¹ Protože oba komplexní pozměňovací návrhy vylučují příspěvkové organizace zřízené obcí z povinného uveřejňování smluv, nejsou v této výjimce zahrnuty.

² Toto znění umožňovalo, aby v případech, kdy je takováto obec jedinou smluvní stranou uzavřené smlouvy, která podléhá uveřejnění podle zákona o Registru smluv, nemusí být smlouva uveřejněna v Registru smluv (avšak nic nebrání obci uveřejnit takovou smlouvu dobrovolně, § 8 odst. 2 Farského návrhu to nezakazuje). V případě, že půjde o smlouvy, jejichž jednou smluvní stranou bude obec a druhou smluvní stranou jiný subjekt, spadající do výčtu § 2 odst. 1 zákona o Registru smluv, však bude muset být taková smlouva uveřejněna.